

Arbejderne havde nemlig faaet den Tanke, at det naturligste i denne Sag var at henvende sig til Kvinder, som baade havde Tid og Kræfter til at tage sig af Sagen, og om hvem man vidste, at de virkelig havde Forstaaelse af Arbejdernes uheldige Stilling.

Man fik derfor nogle Kvinder af Kvindelig Fremskridtsforening til at udstede en Indbydelse med Navns Underskrift og sammenkalde til et Møde i Blanchs Lokale for indtrængende at lægge Væverskernes ulykkelige Stilling paa Sinde.

Dette Møde fik en langt dybere Betydning, end det den Gang syntes; thi om der end ikke ved selve Mødet kom saa mange Penge ind, saa skete det, som var mere glædeligt, at der faldt en Misforstaaelsens og Ukærlighedens Mur mellem Arbejderne og dem, som kaldes Damer. Der faldt nemlig Lys over Forholdet, idet de kom til at staa Ansigt til Ansigt, — de følte, at de var Søstre. Hvem der især bidrog hertil, var *Agnes Lindebaum*, Formand for de strikende, en lille, uanselig Kvinde, tysk af Fødsel, men med saa udmærkede Talegaver, at hun henrev Forsamlingen og vakte den dybeste Sympathi for Væverskerne. Man forstod hinanden, og Kvindelig Fremskridtsforening har siden den Tid staaet i et søsterligt Forhold til Fagforeningen.

Hvem der af Mænd den Gang ogsaa udfoldede en overordentlig Energi, var Forretningsfører *P. Knudsen* og Journalist *Meyer*. Den første, som i Virkeligheden er den mest revolutionære Socialdemokrat; der med glødende Iver ser en ny Samfundsordning i Møde, viste en saa stor Beherskelse, at han med den største Taalmodighed paa Væverskernes Vegne kunde forhandle om nogle faa Øres Fremgang for de strikende. *Meyer*, som besidder Veltalenhedens Gave, brugte den ikke mindre som Indlæg, varmt og inderligt, til de strikendes Fordel.

Vi har hørt Kvinder sige, at blot at se Fællesskabsfølelsen ved en saadan Strike, maa overbevise et Menneske om det berettigede i Socialdemokratiets Fordringer.

Der udbetaltes i direkte Understøttelse under Striken 6,815 Kr., medens der til Rejseunderstøttelse, Administration og Agitation gik over 2000 Kr.

Striken ordnedes ved Mellemkomst af Professor *Falbe-Hansen* og Kontorchef *Rubin*, som med virkelig Interesse og stor Beredvillighed forhandlede med Fabrikejer Ruben.

Arbejderskerne var ikke fornøjede med Løsningen af Striken, idet de ikke kunde og ikke kan forstaa Gennemsnitslønnen, som Statistikerne komme med; de mene, at fordi en anden Arbejder har 14 Kr. om Ugen, naar de selv kun har 6, kan de ikke forstaa, at der saa bliver slaaet fast, at de hver har 10 Kr.

Desuden kom *Falbe-Hansen* og *Rubin* til et noget højere Resultat ved at gennemgaa et Fjerdingaars Regnskab. De regnede nemlig kun tolv Uger uden at regne den daarligste Uge, Paaskeugen, med, og desuden var alle de daarligst lønnede af dem opførte som Elever, medens der ikke fandtes nogle saadanne.

Ved Redegørelsen fra Professor *Falbe-Hansen* og *M. Rubin* saa det ud, som om Arbejderne havde handlet upaalideligt, og Sympathien tabte sig noget.

Da Striken var endt, opstod der fra de kvinde-

lige Væveres Side Misfornøjelse over for den mandlige Fagforening. Kvinderne mente, at Mændene ikke havde støttet dem forsvarligt og forlangt alt for anstrængende Vagter af dem; de dygtigste Væversker maatte nemlig skiftes til at holde Vagt ved Skibene for at forhindre fremmed Arbejdskraft fra at komme herind.

De dannede derfor selv en Fagforening, og *Agnes Lindebaum* var her igen den, der førte an og samlede Kvinderne; dog gik der kun 10 ind herpaa, men de tog alvorlig fat for at hævde deres Selvstændighed.

Des værre opstod der senere en Misforstaaelse overfor *Agnes Lindebaum*. Hun manglede nemlig de Betingelser, der høre til for at være Formand: Uden Skolegang i sin Ungdom og altsaa ikke i Stand til hverken at læse eller skrive kunde hun heller ikke have det rette Overblik, og naar dertil kom hendes alt for hede Iver for i Hast at forandre Forholdene, blev der noget despotisk, som umuliggjorde hende som Formand.

Hun maatte derfor fratræde, og i Stedet for valgtes den mere sindige men ikke mindre ihærdige *Johanne Svendsen* til Formand. Under hendes Ledelse gaar Foreningen nu godt frem og tæller henved 100 Medlemmer.

I Februar 87 stiftedes en Sygekasse, som holder Styrelses- og Medlemsmøde 1 Gang maanedlig. Medlemmerne betale 25 Øre maanedlig. Naar de har været arbejdsløse i 2 Uger, faa de 4 Kr. ugentlig. Hvis de ikke er Familieforsørgere, og der tilbydes dem passende Arbejde fra Organisationens, som de ikke modtage, da bortfalder Understøttelsen.

(Fortsættes).

Freden ved Optragelsen.

Kvindelig Fremskridtsforenings Formand, Fru *Mathilde Bajer*, og Frk. *Anna Bugge*, Formand for Norsk Kvindesagsforening, er sammen med den bekendte Fredsven, Hr. Folketingsmand *F. Bajer* afrejste til Fredsmødet i Neufchatel, for at deltage i Forhandlingerne der. Særlig vil »Freden ved Optragelsen« blive forhandlet.

At Kvinderne i de senere Aar med Alvor og Iver har kastet sig over Fredssagen er et godt Varsel og hænger paa det nøjeste sammen med det store Antal Kvinder, der er traadt ind i Skolevirksomheden.

Den pædagogiske og moralske Side af Fredssagen ligger nær for Kvinder, og jo stærkere Lys der falder over Optragelsesprinciperne, jo vanskeligere bliver det for Lærere at udvikle Børnenes Humanitetsfølelse og Troskab mod det femte Bud, samtidig med at de hidses til Beundring for Krigens Rædsler.

Vort Blad tager derfor særlig Sigte paa at støtte Bestræbelser i Fredssagen, der kan kaste Lys over den moralske og pædagogiske Side, skønt vi naturligvis ikke vil udelukke Forhandlinger om den Politiks Side — da vi ikke tro, den Tid er fjærnt, da der kan oprettes en Voldgiftsdanstol i Europa.

Igennem vore Meningsfæller paa Mødet i Neufchatel vil vi bringe vore Læsere Beretning om Kvindernes Stilling til »Freden ved Optragelsen«.

Mødet i Neufchatel aabnedes Søndagen den 9de, og vi beklage, ikke allerede i dette Nummer at kunne meddele noget om selve Mødet.

Vore Meningsfæller skrive fra Basel, at der netop i disse Dage fejres Fester, Sedanfester, »Tysklands skønneste Fester«. — Mon Frankrig siger det samme? — Vi tro nok, at de fleste Fredsvenner i Frankfurt am Main misbillige Sedanfesterne. »Det skulde glæde os, om danske Fredsvenner maatte være enige i, at det snart kan være nok med Fredericia- og Istedfester. Lad